

Love og Forrifter, er der kun foreslaaet en liden Tilføining for at angive Charakteren af de Lempelser, hvorefter der skal kunne være Tale. I saa Henseende have vi kunnet holde os til det oprindelige Lovforslag fra Regjeringen, idet den Tilføining, som vi foreslaae til § 3, er ligesom optagen fra dette; den sigter, som sagt, kun til nærmere at betegne, hvad det skal være for et Slags Lempelser, som skulle kunne opnaaes for en saadan særegen Menighed. — Med Hensyn til Lovforslagets § 4 er det foreslaaet, at dens to sidste Sætninger, nemlig dens anden og tredie Sætning, skulle udgaae, ligesom det ogsaa i det samme Forslag, nemlig i Forslaget under Nr. 5, er foreslaaet, at §§ 5 og 6 skulle udgaae, og at der istedetfor de deri og i § 2 indeholdte Detailforrifter skal optages en ny § 4. Som jeg før tillod mig i mine mere almindelige Bemærkninger at fremhæve, maa nemlig den facultative Charakter, som Lovforslaget nu vil faae som givende Regjeringen en Bemærkning, hvor der til særegne Menighedsbannelser maatte findes Trang, naturligt føre til istedetfor saadanne detaillerede stringente juridiske Regler at give en almindelig administrativ Beskjæftelse; denne have vi foreslaaet udtrykt saaledes: „De videre fornødne Bestemmelser angaaende Valgmenighedens og Præstens Stilling, Menighedsmedlemmernes Benyttelse af vedkommende Sognekirker og Kirkegaard, Førelsen af Kirkebøger, m. v. fastsættes gennem Kirke- og Undervisningsministeriet.“ Ved det sidste Udtryk: „igjennem Kirke- og Undervisningsministeriet“ have vi navnlig ladet det staae aabent, om der ved de enkelte foresaldende Veiligheder maatte være Behov for en kongelig Anordning, eller om den lettere Form, en ministeriel Resolution, vilde kunne benyttes. Det vilde være for Meget altid at forlange en kongelig Anordning, og det vilde vistnok paa den anden Side være for Lidet altid at nøies med en ministeriel Resolution; netop dette Udtryk „igjennem Kirke- og Undervisningsministeriet“ holder Spørgsmaalet derom aabent, saa at Afgjørelsen ved den enkelte Veilighed kan træffes i den Form, som maatte anses for at være hensigtsmæssigst. — Endelig gaaer den Deel af vort Endringsforslag, som er opsørt under Nr. 6,

ud paa, at der skal tilføies en ny Slutningsparagraf, saaledes lydende: „Denne Lov træder i Kraft den 1ste Juli d. A. og gjælder i fem Aar; dog blive dens Bestemmelser fremdeles at anvende paa de i Henhold til Loven anerkjendte Valgmenigheder, der maatte bestaae ved Udløbet af den for Lovens almindelige Gyldighed fastsatte Frist.“ Med Hensyn til Betydningen af denne Paragraf kan jeg ganske henholde mig til, hvad jeg allerede har sagt den 2de at høre; jeg skal kun sige til, at Slutningsbestemmelsen i den vistnok vil findes fuldkomment stemmende med det Naturlige. Meningen er jo nemlig ikke, at de Menigheder, der maatte blive oprettede i Løbet af de Aar, for hvilke Loven gives, og som endnu bestaae paa den Tid, da Perioden udløber, skulle, skjøndt Intet forresten falder dem tillast, til den Tid ophøre at eksistere, altsaa forandres i deres hidtilværende Vilkaar; Meningen kan jo naturligvis kun være den, at ikke nye Begyndelser maae kunde finde Sted efter den Tid, eller, med andre Ord, at der ikke, naar den Tid, for hvilken Loven gives, er udløbet, skal kunne i Henhold til Loven opstaae nye Menigheder af den omhandlede Art. Bestemmelsen i Slutningen af den foreslaaede nye § 5 fjerner derfor blot enhver Misforstaaelse, som ellers muligt maatte kunne opstaae.

Jeg har hermed korteligen berørt de forskjellige Dele af det samlede Endringsforslag. Jeg gjentager, at det overhovedet fra de forskjellige Sider, hvorfra Tilslutningen har maattet skee, har været forbundet med ikke ringe Vanskelighed at gaae ind paa samme, og jeg kan navnlig for flere Medlemmer af Udvalgets tidligere Fleertal sige, at det kun er med megen Overvindelse, at man har kunnet gaae saa vidt, som Indrømmelserne krævede. Et Medlem kan i saa Henseende have lagt større Vægt paa eet Punkt, et andet paa et andet, og Motiverne kunne have været forskjellige for enkelte Medlemmer; jeg har derfor ogsaa i mine Udtalelser her nærmest holdt mig til mine egne personlige Opfattelser. Men om vi end ere komne dertil ad forskjellige Veie, om vi end lægge forskjellig Vægt paa de forskjellige Dele, saa fremtræder Resultatet dog i ethvert Fald som det, vi have forenet os om ved gjensidig Smøde-